

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

Sectio I. De Præcepto pendendi Decimas, ac Primitias, receptiores sin
pugna sententiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

LIBER XLVI. PRÆCEPTVM QVINTVM. De Decimis, ac Primitiis soluendis.

PRÆCEPTVM quintum Ecclesie Decimas, Primitias, aliasque oblationes Sacris Ministris exhibendas indicit. Exponam Decimarum definitionem & diuisionem: quoniam iure pendantur: quamnam personam ad Decimas obligentur: queisnam pendenda sint, quando, & ubi? Attexam varios modos ius Decimarum acquirendi, de Primitiisque & aliis oblationibus nonnulla indicabo.

SECTIO PRIMA.

De Præcepto pendendi Decimas, ac Primitias Receptiores sine pugna Sententiæ.

CAPVT I.

De Decimarum Definitione, ac Diuisione.

locatione penduntur Personales, quæ ex lucro personalis industriæ, puta negotiatione, artificio, venatione, militia, artium perfectione solvantur. Mixtæ sunt partim prædiales, quæ ex fructibus pecorum, aut auium in propriis prædiis, concurrente personali industria videlicet ex caseo, lacte, &c. penduntur. Hostiens. de decim. n. 3. Navar. sum. c. 21. n. 29. Petr. Gregor. l. 1. Syntag. c. 22. Abul. ad cap. 23. Mar. Canis. tr. de decim. c. 1.

Altera est diuisio decimarum in Maiores, ac Minores. Maiores decimæ dicuntur, quæ ex vino, frumento, & aliis similibus præstantur. Minores verò, quæ hortis, & aliis huiusmodi minoribus offerantur. Laym. l. 4. tit. 6. c. 1. n. 4. & alij.

Tertio diuiduntur in Profanas, & Ecclesiasticas. Profanæ decimæ genus quoddam tributum sunt, quod olim temporales domini prædiis subditorum solebant imponere, quæ quidem mere laicales possunt appellari. Ecclesiasticæ vero duplicis generis sunt. Aliæ, quæ primariam suam institutionem retinentes, Ecclesiæ Ministris ob spirituales eorum functiones stipendij loco à fidelibus præstantur, ideoque proprie spirituales, & Ecclesiasticæ dicuntur. Aliæ autem sunt, quæ ex Ecclesiæ concessione ob iustam causam laicis personis obaenerunt ideoque laicales etiam decimæ solent dictari. Petr. Gregor. l. 2. Syntag. c. 20.

Profecto si dubitetur, utrū decimæ profanæ sint, an Ecclesiasticæ, secundum primam originem ac ius radicale Ecclesiasticas esse inter profanas sint Christianos est præsumendum, quippe quibus cō. an Ecclesiæ lex, & consuetudo semper fuit, vt ex sacris &c. prædiis.

¹ **D**ecima dicitur, quia pars decima est fructuum, aut bonorum, quibus penditur. leg. 2. ff. de pollic. Sed plerumque plurali numero Decimas nuncupamus eo quod agorum, vel arborum fructibus in plurimas partes diuisis, plures partiales Decimæ in solutionem veniant, iuxta illud Leuit. c. ult. Omnes decima terra sue de frugibus, sue de pomis arborum, Domini sunt. Layman. lib. 4. tr. 6. cap. 10. numer. 1.

² Earum hæc est definitio, Decima pars bonorum mobilium iuste questorum Ecclesie Ministris soluenda. Sumitur ex cap. Ex transmissione, de Decimis, Fidelis homo de omnibus, quæ licite potest acquirere decimas erogare tenetur. Eaque particulatim in cap. Non est, eodem titul. recensentur. De vino, granis, fructibus arborum, pecoribus, hortis, negotiatione, de ipsa etiam militia, venatione, & de omnibus bonis decimæ sunt Ministris Ecclesie tribuende, vt qui de his eas soluere neglexerint Ecclesiastica districtione debeant percelli.

³ Decimæ diuiduntur primo in Prædiales, Personales, & Mixtas. Prædiales sunt, quæ ex fundis seu bonis immobilibus, puta agris vineis, Syluis, hortis, piscinis molendinis, ædiū E. scob. & Mend. Theol. Moral. Tom. V. P. II.

⁴ Decimæ
maiores, &
minores.

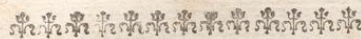
⁵ Decimæ
profanæ &
Ecclesiasticæ.

⁶ Quid in
dubio, an
profanas sint
Christianos

M

prædiis

prædiis suis Ecclesiæ decimas penderent. At si dubitetur, num ius decimarum ad Ecclesiasticos, an vero ad laicos pertineat, siue utrum decimæ spirituales manerint, an verò à spirituali titulo abstractæ, & laici in perpetuum collate fuerint, pro Ecclesiâ præsumendum. Quia quod mutatio, siue alienatio talis acciderit, est factum & odiosum Ecclesiæ, quod non præsumi sed ostendi debet. Laym. l. 4. tit. 6. c. 1. n. 5.

CAPVT II.

Quonam iure Decima Ministris Ecclesiæ solvantur?

7 Decimæ materialiter, & secundum substantiam spectat quatenus sunt necessarium Ministerium Ecclesiæ stipendium, de iure nat. à iure naturali ac diuino descendunt. Quia iurati & di. lex naturalis iustitiæ dicitur, & Deus iubet, ut laborantibus, & spiritualia Ecclesiæ ministrantibus necessaria vitæ sustentatio, considerata personarum qualitate, præbeantur. Mat. 10. Digressus est enim (ait Dominus) operari in cibo suo. D. Tho. 2. 2. q. 18. Nauar. de redditib. Eccles. q. 1. n. 58. Gutier. l. 2. q. 4. Canon. c. 11. n. 9. & omnes.

Decimæ secundum determinationem, seu aliquotam ex iure positio eoque diuino le-
8 Formaliter vero sunt de iure Ecclesiastico non de iure naturali aut diuino. Mosaiscæ tempore Sacerdotibus, ac Levitis debebantur: sed ea abolita, in nouo Testamento non solum Ecclesiastica lex, verum antiquissima pariter & æquissima ad decimarum obligat præstationem. Porro in noua lege huiusmodi decimarum præstatio non est iuris diuini nec naturalis, sed solus Ecclesiastici. Non naturalis iuris, quia lex & ratio naturalis, supposita etiam fide diuina, plus non exigit, quam ut spiritualia officia ministrantibus sufficiens ac congrua sustentatio præbeatur. Quare ante Moysen legem nulla exabat lex decimarum & credibile est. Abrahamum Gen. 14. non ex obligatione, sed spontanea deuotione erga Deum, & erga Sacerdotalem dignitatem reuerentia Melchisedech decimas obtulisse. Quod vero ex vi legis Mosaiscæ dudum abolitæ Christiani non obligentur ad decimas soluendas, est certum: si- cut & illud, quod obligatio soluendi decimas, nec ex diuino legis Euangelicæ præcepto proficiatur, siquidem Christus Dominus supra leges naturæ alias non præscripsit, nisi quæ sunt fidei; & circa substantiales ritus Sacramentorum, & Sacrificij, reliqua vero Ecclesiæ disponenda reliquit. Restat igitur, ut Ecclesiastica solum lege decimæ debeantur, eaque antiquissima, & Apostolica ad hæc usque tempora cum Christiani populi approbatione deriuata. D. Tho. Alenf. Antonin. & alij quos citat, ac sequitur Laym. l. 4. tit. 6. c. 2. n. 2. Henric. quodl. 4. qu. 28. Abul. ad cap. 23. Mat. Adrian. quodl. 5. a. 1. Sotus l. 9. de iust. q. 1. art. 1. concl. 3. Lessi. l. 2. c. 29. dub. 1. Valent. tom. 3. d. 6. q. 1. pun. 1. & ex Canonistis plures, apud Layman. ubi supra.

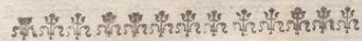
9 Postquam Ecclesiastica lex de decimis iusta

ratione lata, & populi approbatione confirmata est, contra iustitiam peccat, & quodammodo contra Deum sacrilegus est, qui eas obus præstare defraudat. Quia decimæ tanquam iustum stipendium sunt.

pendium Ecclesiastico præcepto Cereris deputatæ sunt ratione spiritualium officiorum, quæ pro fidelium salute Deo exhibent. Quare decimarum solutio non tantum iustitiæ est actus, sed etiam ad Deum cultum pertinet; quia Deo in Ministris suis sunt consecratæ; unde consequenter earum defraudatio non tantum iniuriam aduersus homines continet, sed quodammodo etiam aduersus Deum. Innocent. cap. tua de de. im. Trident. sess. 25. c. 11. D. August. ser. 219. Ioan. Molan. orat. quæ est de decimis deferendis?

Aduersus quemlibet etiam alium decimarum possitorem utilis earum vindictio Ecclesiæ, seu Parocho quasi domino competit. cap. Pastoralis de decimis. ibi: Fructus alienari non possunt, nisi cum onere decimarum, haud dubie reali siue ipsi fructibus inherente, sicut apertius dicitur in cap. Cum non sit eodem rit. & notauit Glof. ad cap. In a. quibus, de decim. Abbas hic, n. 6. Abul. ad c. 29. Mat. q. 158. Syluest. v. Decima, q. 7. dicto 4. §. 1. Suar. l. 1. c. 36. n. 12. post D. Thomam q. 87. a. 2. ad 4. Clemens l. de decim. consulendus?

Etiam aduersus iniustum destructorem fructuum tum solo herentium, tum separatorum actio ab Ecclesiâ potest contineri. Innocent. & Abbas ad cap. Commissum, e. decim. Si autem rogitur, quæ actione Ecclesiâ seu Parochus decimas petere possit? Respondeo, Conditione ex lege siue canone, non tantum si decimæ extantes sint, sed etiam si consumptæ, & destructæ, vel alienatæ sine causa, eaque iusta, argum. leg. vnicæ, ff. de condi. l. ex lege si obligatio lege noua introducta sit, nec tantum eadem lege, quo genere actionis experiamur, ex lege agendum est. Ex communi docet id Abbas ad cap. Commissum, n. 4. de decim. Ibidem Henric. Canif. in 3.

CAPVT III.

De personis, quæ ad decimas obligantur.

D Vobis modis persona potest ad præstatio-
das decimas obligari. Primo per se, ut obligatio ex conditione, seu subiectione eius decimarum in spiritualibus proficiatur: & exinde in hiis personis, seu fructus rei deriuatur. Secundò per nalem le-
accidens tantum; quia persona alioquin le-
non obligata possidet rem fructiferam, aut eius fructus percipit, quibus decimarum onus incumbit. Prior illa obligatio onus siue debitum personale, posterior reale potest appellari. Laym. libr. 4. tract. 6. caput. 3. n. 1. mer. 1.

Omnes & solæ illæ personæ, quæ in spiritualibus subditæ à manu Sacerdotis Sacramenta suscipere debent ad decimarum præstationem per se ac proprie personali debito obligantur. Quia

Secl. I. De Rrecept. V. Recep. Sentent. 135

Quia decimæ datur tanquā stipendiū pro spiri-
tuali cura, ac ministerio, quod fidelibus exhibe-
tur Colligitur ex *Ex transmissa*, ex c. *Ad Apo-*
stolica de decimis. D. Tho. 2. q. 87. a. 1. ad 4. Unde
Iudei, & alii non baptizati personæ per
se ac propriè personali debito ad deci-
mas non possunt obligari. *Glos. cap. De terris*,
de Iudeis niti: *Ratione prædiorum solvere debent*
decimas, & non ratione personarum, quia non sunt
de corpore Ecclesiæ quare nec Ecclesiastici le-
gibus constringuntur. Sotus l. 9. de iust. qu. 4. a.
4. Suarez. c. 16. n. 5.

Summus Pontifex per se, seu ex vi personæ
non sumit ius non potest ad decimas obligari. Quia per-
sona per se nō obligatur ad præstandas deci-
mas nisi ordinario Pastori suo, cui in spiri-
tuali subiectione: Papa vero talē in terris Pasto-
rem habere non potest. *Abul. ad cap. 23. Mat.*
 Suarez. c. 17. n. 8.

Licet Episcopi, ac Parochi per se, ac debito
personali obligari ad decimas solvendas non
possunt. Quia neq; ex iure Ecclesiastico, neq; ex
seu obli. consuetudine talis obligatio potest ostēdi. Pos-
sunt tamen à Pōtifice sumo per absolutā eius
potestatem obligari. Quia in Episcopis, ac Pa-
rochis est subiectio erga superiorem Pa-
storem suum, propter quam lege, aut præcepto
Pontificis ad decimas solvendas possunt ad-
stringi. Ipsi tamen Episcopi Parochi, aliiq;que
inferioribus Sacerdotibus nequeunt decimas
similēve exactiones in re cōmuni non concessas
imponere, ut constat ex *cap. consuetudine*, c.
Nulli Episcoporum, & ex aliis iuribus in *causa 16.*
q. 1. D. Tho. Sotus, Suarez quos refert, ac se-
quitur Laym. l. 4. r. 6. c. 3. m. 1. Lessi. l. 2. cap. 29.
nom. 28.

Clerici vero non Curati communi iure spe-
ctato, ex lucris ac redditibus suis temporali ti-
tulo acquisitis, per se & personali debito obli-
gantur ad præstandas decimas. Sacerdoti Pa-
rochiali, à quo Sacramenta percipere debent.
cap. 2. de decimis. ibi: *Illi profecto Clerici, qui à*
Clericis spiritualium ministeriorū labores acci-
piunt, decimas eis debent. Quæ doctrina licet
hodie nullum vsum habeat in decimis merè
personalibus: quippe quas nec laici, multo mi-
nus Clerici pendere solent: locum tamen ha-
bet in terris nonalibus, quas si excolat Cleri-
cus, cum ante nullum fructum aut modicum
asserent, ad decimas Parocho suo ex illis sol-
vendas obligari incipit, non per accidens ra-
tione rei, siue terræ: sed per se, & propriæ per-
sonæ ratione. Canonistæ cōmuniter. D. Tho. 2.
q. 87. a. 4. *Rebus. tr. de decimis. qu. 5. Couar. l. 1.*
resol. cap. 7. n. 8. Suarez. l. 1. de Relig. l. 1. c. 17. m. 21.

Religiosi, sicuti & alie personæ Ecclesiasticæ
per se, & personali debito, ad decimarum præ-
stationē tenentur: Parochiali Ecclesiæ, spectato
iure communi antiquo, & exclusis privilegiis,
ac consuetudine. Quia huiusmodi etiam perso-
næ sunt Parochiis subiectæ, nisi privilegio, aut
consuetudine eximantur. *cap. ex multiplici. cap.*
Commission. cap. ex parte de decimis.

Profecto Regulares omnes in communi vi-
uentes privilegia varia exemptionis in cor-
pore iuris contenta à summis Pontificibus ac-
cepere. Paschalis II. c. *Decimas* 16. q. 1. dedit, ut
de laboribus, seu nutrimentis suis propriis,
adeoque etiā de prædiis, quæ ipsi propriis ma-
nibus, vel sumptibus pro vite sue sustentatio-
Eschob. & Mend. Theol. Moral. Tom. V. P. II,

ne colunt, decimas solvere non cogantur. sicuti
cap. *Ex parte, i. de decimis*, explicatur. Sed pri-
uilegium hoc tam amplè Religiosis concessum
reuocatum fuit ab Adriano IV. & successore
eius Alexandro III. in *cap. Ex parte, 1.* atq; ad
solos Cistercienses, Templarios, & Hospitala-
rios restrictū. Postea verò Innocentius III. in
in Concilio Lateranensi c. *penult. de decimis*, etiā
his ipsi Religiosis privilegiū limitavit, ut solū
se extenderet ad terras ante Conciliū Latera-
nense acquisitas: de aliis autē postea acquirē-
dis decimas solvere deberent Ecclesiis, quibus
antea ratione prædiorū soluebantur: manente
nihilominus in pristino vigore privilegio ab
Adriano IV. Alexandro III. omnibus Religio-
sis in communi viventibus concessio in *cap. Ex*
parte, 1. de novatibus suis, quæ propriis manibus,
vel sumptibus excolunt, & de nutrimentis ani-
maliū suorum, & de hortis suis decimas non
persolvant. Quod ipsum simili ratione indultū
est Leprosis in *cap. 2. de Ecclesiasticis*. si in
communi viuentes propriam Ecclesiā cum
cimiterio, propriūque Presbyterum habere
permittantur. Ex quibus intelligitur hodierno
quo vivitur, contrariam regulam statuedam
esse, scilicet Religiosos vtriusque sexus per se
ac debito personali non obligari ad decimarū
solutionē. Cuius privilegij utilitas nō tā in eo
cōsistit, quod Religiosi nō teneantur ad decimas
personales proprii laboris ex lucris: siquidem
huiusmodi decimas propter delictum nec
laci quidē solvere coguntur: quæ antequā
ad ipsos peruenirent, nullos, aut exiguos fructus
afferebant, adeoque vel nullis, vel modicis
decimis Ecclesiæ Parochiali pendendis erant
obnoxii, si postea eas propria manu, vel sum-
pto excolant, à decimarum præstatione sint
imunes. *Glos. recepta ad cap. Quid per noua-*
le v. de verb. significis, & ad cap. Commissum, verb.
paucis, de decimis. *Abulens. ad cap. 23. Mat. qu.*
19. 4. & alij communiter.

Ad decimas autem præstandas ex debito
reali, id est, orto ex re decimis obligata, antequā
ad alterius possessionē deveniret, omnes om-
nino cuiuscūq; ordinis, status religionis, ac di-
gnitatis personæ, etiam ipse summus Pontifex,
Episcopi, ac Regulares obligantur, nisi vel præ-
scripta consuetudine, vel Pōtificia dispensatione,
aut privilegio eximantur. Quia postquā Dice-
ceses Parochias diuisæ fuere, prædia parochia-
norū intra quālibet Parochiam sita obligatio-
nē acquisierunt decimæ partis fructuum ex iis
Ecclesiæ parochiali inferendæ, eamq; obliga-
tionē secū ad quēlibet possessore deferunt: *trā-*
sit enim res cū onere suo. D. Tho. 2. q. 87. a. 4.
& DD. *ad c. De terris de decimis, & ad c. Quan-*
to, vbi Abbas n. 4. de Iudeis. Suarez. l. 1. de Relig.
l. 1. c. 17. m. 10. Laym. l. 4. r. 6. c. 3. n. 5.

Qui communi ac tolerabili paupertate la-
borant, habentes tamen ea, quæ ad se suosque
alendos absolute, etiam decimis persolutis, sūt
necessaria, decimarum obligatione perinde
ac alij haud dubiè tenentur. Quia licet deci-
mæ & alij Ecclesiastici redditus, si superflui
sint, ad pauperum, vel alium pium vsum de-
beant erogari: hæc tamen dispensatio ip-
sis Clericis est commissā, neque particu-
lares pauperes speciale aliquod ius habent: sed
ipsi in primis debent suæ obligationi ac debi-
to satisfacere. D. Tho. 2. q. 87. art. 4. *Ab-*
bas

19
Ad deci-
mas ex rea-
li obligatio-
ne omnes
cuiuscūque
conditionis
obligantur.

20
Etiā pau-
peres qui
tolerabilis
laborant
inopia.

SCOBAR
of Mor.
VI. VII.
IV

bas cap. Cum omnes, nu. 4. de decim. Rebus. qu. 5. num. 14.

²¹ *Qui graui* Qui vero graui paupertate premuntur, ita paupertate ut solutis decimis, non habeant necessaria ad premuntur. se, suosque alendos, à solutione, vel potius dilacione decimarum, donec ad meliorem fortunam deueniant, excusantur. Quia vniuersim solutio debiri ex titulo iusto contracti, potest ob graue necessitatem seu debitoris inopiam differri. Et quia in debito decimarum credibile non est, piam Ecclesiam velle, ut tanto rigore à fidelibus exigantur: & cū Parochi ipsi obligati sint, ad subueniendum Parochianis tanta pressis inopia, non possunt ipsi iniquo animo ferre, si parochiani ante retineant, quod eis tribuendum, aut concedendum esset. Id vero discrimen est inter inopiam grauem, & extremam, quod qui extremam patitur, obligatione omnino liberatur: qui autem graui tantum afficitur, non simpliciter est ab obligatione h. c. immunis, sed donec factus opulenter fuerit. Suar. to. 1. de Relig. lib. 16. n. 16. Laym. l. 4. r. 6. c. 3. n. 6. & alij.

²² *Monuerim* Monuerim, in Clementina Cupientes, §. 1. de Pen. M. can. penas inferri ipso facto Religiosis Ordinibus Mendicantium (quia ipsi decimas nullas percipere solent) si homines à decimarum solutione retrahant.

CAPVT IV.

De iis quibus Decimæ sunt soluendæ.

²³ *Decimæ* Decimæ personales, spectato iure cōmuni, (nā consuetudine vbique fere sūt abrogatæ) præstari debent propriæ Ecclesiæ parochiali, ad quam quisque fidelium pertinet, ut in ea officia diuina audire, & Sacramenta percipere teneatur. Quia id habetur cap. Ad Apo. soli. 4. de decim. iuncto ver. personales, & cap. vltim. de Parochiis. Glof. & Abbas ibi, num. 5.

²⁴ *Decimæ prædiales* Decimæ prædiales, spectato communi iure, vel saltē Ecclesiarū recepta cōsuetudine, soluendæ sunt Ecclesiæ parochiali, intra cuius terminos prædia sunt sita. Quia cū crescente fidelium multitudine, ad confusionem vitandam, necesse esset, Parochias diuidere, oportuit etiam fines singulis, ac terminos suos terrarum designare, in quibus pro Parochi, & Cooperatorū eius sustentatione certi decimarū redditus prouenirent, sicut colligitur ex cap. Licet. 16. q. 3. & ex cap. Super eo, de Parochiis. & ex Tridentino sess. 4. c. 9. & sess. 24. cap. 1. 3. Glof. ad cap. vlt. v. prædiorum. & alij communiter.

²⁵ *Parochi ad* Vnde Parochi communi iure aduersus quēlibet possessorē iuris decimandi intentionē fundatā habent, etiam contra Episcopum, ut aliter probare non teneantur ad se pertinere. Idque asserendū est de quibuscumque prouentibus, adeo, ut si Capella sit infra Parochiam, obligationes ibi factæ non capellæ, sed Parochiæ cedere debeant, nisi eæ ad Ministri sustentationē, vel capellæ fabricam Episcopi auctoritate sint deputatæ, iuxta cap. Ad audientiam 1. de Ecclesi. adif. Rebus. de decim. q. 7. a. 4. Canif. c. 8. n. 2. argum. ex c. In Sacris Canonibus, causa 16. q. 1. & cap. A nobis, de decim. & c. vlt. de Parochiis. Abbas ad c. Pastoralis, n. 2. de iis, quæ sūt à Prelatis. Laym. l. 4. r. 6. c. 4. n. 2.

tionē, vel capellæ fabricam Episcopi auctoritate sint deputatæ, iuxta cap. Ad audientiam 1. de Ecclesi. adif. Rebus. de decim. q. 7. a. 4. Canif. c. 8. n. 2. argum. ex c. In Sacris Canonibus, causa 16. q. 1. & cap. A nobis, de decim. & c. vlt. de Parochiis. Abbas ad c. Pastoralis, n. 2. de iis, quæ sūt à Prelatis. Laym. l. 4. r. 6. c. 4. n. 2.

²⁶ *Quod si requiras* Quod si requiras, nū decimæ tū personales tum prædiales Ecclesiæ baptismali, an parochiali communi iure debeantur? respondeo, de personalibus dubiū esse non posse, quin parochiali debeantur Ecclesiæ, in qua Sacramēta suscipi, & officia diuina ab adultis debent auditari, etsi alia sit Ecclesiæ baptismalis ad quam tanquam matricē, aut primariam Baptizandi deferri debeant. Idem quoque sentiendum est de decimis prædialibus, nempe inferendas esse Parochiali Ecclesiæ, si ea proprias, & à matrice Ecclesiā distinctos limites habeat. Colligitur ex c. Ad Apostolicæ, & ex c. Cum continetur. Abbas ibi, n. 18. Suar. to. 1. de Relig. l. 1. c. 24. n. 4. & alij.

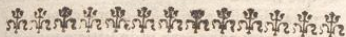
²⁷ *Decimæ mixtæ* Decimæ autem mixtæ, quæ ex fructibus & fœtu pecorum penduntur, ubi eæ in vfu sunt, debentur Ecclesiæ parochiali, intra cuius terminos pecora pascuntur, ita ut si diuersis annis temporibus in diuersis Parochiis alantur, decimæ inter Parochias secundum temporis proportionē sint diuidendæ, nisi aliud consuetudo obtineat. Quia id iura diuina ponunt, cap. Ad Apostolicæ, ver. personales, de decim. c. Commissum, de decim. D. Tho. q. 87. a. 3. ad 2. Alen. p. 2. q. 5. memb. 4. Alen. ad c. 13. Mat. quæst. 197. Rebus. q. 6. n. 25. Suar. to. 1. de Relig. l. 1. c. 24. n. 8. Nauar. consil. 1. de decimis, edit. 2.

²⁸ *Quarta pars decimarum* Spectato communi iure, quarta pars decimarum parochialium soluenda est Episcopo ordinario. Quia ita habetur in cap. Conquerente, de officio ordinari, & in c. De quarta, de præscript. Profecto postea quam ob fidelium multitudinem Dioceses amplificatæ, atque inter eas Parochiæ diuisæ sunt, tūc decimæ prædiorum singulis Parochiis, siue Ecclesiarum curatoribus iure proprio fuere assignatæ, reseruatæ tamen Episcopo tanquam superiori ordinario fidelium Pastori certa portione, videlicet quarta, quæ ad ipsius decentem sustentationē necessaria videbatur. At cum pluribus locis Episcopi ex propriis foundationibus, aliisque titulis sufficienter sustentationem habeat, ideo quarta decimationis pluribus Diocesisbus venit omnino in desuetudinem. Hostiens. ad c. Dudum, de decim. Abbas ad cap. Cum contingat, num. 7. & ad cap. Quarta, nu. 1. Canif. cap. 12. Suar. tom. 1. de Relig. libr. 1. cap. 18. num. 9.

²⁹ *Certi casus* Certi tamen sunt casus, in quibus adhuc hodie integræ decimæ ad Episcopum pertinent. Quorum primus indubitatus est, si ipsemet sit immediatus curatus suæ Cathedralis Ecclesiæ, vel alterius parochialis, quam saltem per Vicariū administrat. Deinde si prælia intra suam Diocesim nullæ Parochiæ sint assignatæ, eorū decimæ Episcopalem mensam spectant, iuxta cap. Quoniam, de decim. Tertio denique si adhuc hodie aliqua Diocesis in Parochias diuisa non sit, sed omnis animarum cura ad Episcopum spectat: tunc decimæ omnes ad eundem iure pertinebunt, ex quibus Capellanis, seu Vicariis suis sufficientem debet sustentationem.

Sect. I. De Præcept. V. Recep. Sentent. 137

sustentationē, sicuti Parochi assolent, exhibere. Abbas ad cap. Cum contingat, n. 7. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 29. n. 1. Laym. l. 4. tr. 6. c. 4. n. 6. Rebus de decim. q. 7. n. 7. qui quidem n. 12 addit, Episcopum nomine cuiuslibet Ecclesiæ Parochialis agere posse ad consequendas decimas in Parochi defectum.

CAPVT V.

De tempore, quando, & loco, ubi
Decima sint soluenda.

³⁰ *Prædicta decima debentur statim ac fructus à solo separati, ac collecti sunt. Quia id præscribitur cap. Cum homines, de decim. iuncta Glof. ver. fructibus collectis, ubi addit, si rusticus in mora soluendi sit, periculum decimarum ad ipsum pertinere. Neque opus est, ut à Parocho petantur, siue exigantur. Quia dies ipse, siue tempus solutionis pro creditore interpellat, præsertim cum fructus reali obligatione decimarum ex iuris dispositione obligati censeantur. Nam posita legis positivæ determinatione, ex iustitia Ministris Ecclesiæ debetur. Abbas ad cap. Peruenit, de decim. in fine. Couar. l. 1. resol. c. 17. n. 8. Gutier. l. 2. q. 99. Canon. c. 2. i. nu. 44. Rebus de decim. q. 12. n. 7. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 37. nu. 2. sumitur ex cap. 22. Exod. ibi: Decimas tuas, & primitias non tardabis redere.*

³¹ *Speciato cōmuni iure, dominus prædij nō obligatur, decimas ad horreum Ecclesiæ, vel Parochi deferre: sed satisfacit obligationi suæ, si monet Parochū ut decimas à solo separatas aut collectas auferat: quod si facere intermitteret, & decime fructuum in agro damnū aliquod pariat, Parochi culpæ imputabitur. Quia habet se Ecclesiæ decimarū cōparatione tanquā usufructuaria, vel pñsonaria, cui satisfacit si pñso fructuum solvatur in loco, ubi res frugifera sita est, nisi aliter conventum, vel consuetudine sit receptū. Couar. l. 1. resol. c. 17. n. 8. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 37. n. 6. Henric. Canil. de decim. c. 7. n. 2. Abbas autē ad cap. Peruenit, n. 3. de decim. ait, Villicū debere propriis expensis fructuum decimas ad horreū Parochi deferre. Quod verū quidē est, si loci consuetudo ita obtinuerit: cōmuni autē iure nihil tale statutum reperio. Abul. ad cap. 23. Mat. q. 206. Lessi. l. 2. c. 15. dub. 8. n. 57.*

³² *Decime personales ex lucris ubi eē in usu sunt cōmodissime solvuntur elapsis annis singulis, sicuti alij census, ac tributa pendi assolent. Glof. ad cap. reuertimini, v. annus, 16. q. 1. Alen. q. 1. memb. 1. Abbas ad cap. Peruenit, n. 3. Rebus de decim. q. 1. n. 4. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 37. n. 6.*

³³ *Inter decimas mixtas quādā rectius, solvuntur, cum primum fructus recepti sunt, vt ouium lana. Quædā non statim, sed postquā sine lacte matris viuere possint, vt animalium forus. De quibudā vero certa regula tradi nō potest, sed ex loci consuetudine, priuatis transactionibus, & Mend. Theol. Moral. Tom. V. P. II.*

nibus, & c. petendum est. Rebus de decim. q. 6. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 37. n. 6.

³⁴ *Parochus non potest à domino, vel colono decimas iniuste detinente, aut soluere recusante per vim extorquere, aut ob eā causā Ecclesiæ aditu, vel Sacramentis, sine Episcopi auctoritate, prohibere. Quia vniuersum concessū non est creditori propria auctoritate bona debitoris inuadere, eumq; possessione ad debiti sui recuperationem spoliare. Quare cum Parochus forensem iurisdictionem in parochianos non habeat, necesse est, ut ad Episcopum causa ista deferatur, qui illos in soluendis decimis culpate morantes ad solutionem cogere debet, & post trinam canonicam monitionem etiam excommunicare, iuxta cap. Omnes 16. q. 1. & Trident. sess. 25. c. 12. Interdum tamen si absque scandalo, vel simili incōmodo decima acquiri non possint, prudentia opus erit, num magis expediat eas vna vice, seu ad tempus remittere, an cum Ecclesiasticæ censuræ seueritate exigere. Caiet. 2. 2. q. 43. art. 8. Suar. 10. de Relig. l. 1. c. 38. n. 5. Molan. orat. 3. c. 11. & 12. post D. Tho. 2. 2. q. 78. a. 1. ad 5. Verū tamen si in aliquo casu crimen decimas iniuste detinentis notorium fuerit, & in excusabile, haud dubiè potest, imo debet Parochus tali notorio peccatori Sacramentum Eucharistiæ negare. Laym. libr. 5. tr. 4. c. 4. capit. 6. quest. 3.*

CAPVT VI.

De variis modis, quibus ius Decimarum acquiritur.

³⁵ *Per transactionem seu amicabilem compositionem Ecclesiasticis personis potest ius decimarum acquiri, (præter titulum communissimum, videlicet parochialis Beneficij collationem.) v. gr. si plura prædia sint, de quorum decimandi iure litigatur, componi, seu transigi potest, vt vni parti hæc, alteri alia prædia assignentur; vel si vnicum prædium litigiosum sit, vt decime inter partes diuidantur: dummodo in tali transactione nullum extrinsecum pretium interueniat, pro quo ius decimarum, quod spirituale est simoniæ ematur. Habetur expresse in cap. 2. & in cap. Veniens, de transact. & in cap. Ex multiplici, de decim. & notauit Glof. ad cap. 2. v. si super.*

³⁶ *Super iure decimarum compromitti potest in arbitrum vnum, vel plures, quorum sententia, siue arbitrio à partibus sit standum. Debent tamen arbitri esse Clerici, non laici. Quia sicut laicus de spiritualibus indicare non debet, ita neque arbitrari. Ex commissione autem Iudicis Ecclesiastici potest laicus vnus vel plures cum Clerico compromissarij fieri. Sumuntur hæc ex cap. cum Apostolica, de iis, que à Prelatis, iuncto cap. 1. de arbitris. Et ex cap. contingit, de arbitris, iuncta Glof. v. spiritualibus. Et ex c. Per tuas, Abbate annotante.*

³⁷ *Decimarum ius vnus Ecclesiæ cū iure decimarum*

³⁴ *Parochus non potest decimas per vim extorquere sine Episcopi auctoritate.*

³⁵ *Potest ius decimarum acquiri per transactionem.*

³⁶ *Et per compromissum*

³⁷ *Et per mutationem.*

cimarum alterius potest permutari, ducto argumento à sensu contrario ex cap. Ad quaestiones, & ex cap. ult. de rerum verum. Porro in eiusmodi permutacione necesse est. Episcopi auctoritatem interuenire, cum permutatio sit alienationis species, cap. Nulli, de reb. Eccl'es. non alienand. Leg. Glossam ad cap. ult. citatum v. temporalia.

38
Decimarum
ius proprie
sumptum non
potest sine
simonia vi
di.

Decimarum ius si proprie formaliter, ac secundum primam institutionem sumatur, quatenus fundatum est in spirituali officio, sed ministrandi spiritualia obligatione, sine vitio simoniae vendi, aut permutari cum re temporalis non potest. Ita c. ult. de rebus, v. mutatur. Specialiter autem laicis ius decimarum ita formaliter sumptum ne gratuita quidem concessione prohibetur. Quia laici spiritualia fidelibus nequeunt ministrare, unde cōsequenter sunt iuris decimarum incapaces, quod in spirituali officio tanquam debitum sibi stipendium fundatur, ideoque & ipsum spirituale censetur. Glossa ad cap. ult. citatum, v. temporalia. Rebus, de decim. q. 10. m. 17. D. Tho. 2. 2. q. 87. a. 3. in corp.

39
Potest vero, tur pro sola utilitate fructuum percipiendorum
si materia-
liter sumatur.
Si vero decimarum ius materialiter spectetur, praecisa ab spirituali iure, ac titulo: vendi, locari, vel personae laicae concedi potest ex rei natura nisi à Sacris canonibus prohibeatur. Quia ius percipiendi redditus temporales hac praecisa consideratione temporale est: ergo in laicos quoque cadit, aestimationeque temporalem potest accipere. Quapropter in primis summus Pontifex tanquam supremus bonorum Ecclesiasticorum administrator, ex iusta causa ad bonum Ecclesiae pertinere, redditus decimarum vel integros, vel partiales laicis v. gr. Principibus viris in perpetuum concedere potest, seu in remuneratione beneficiorum, seu cum annexo onere fundandi, dotandique Ecclesias. Qua conditione Reges Hispaniae Ferdinandus & Elisabetha decimas Regni Granatensis à summo Pontifice acceperunt, testis est Couar. in practica q. 9. c. 3. m. 2. legendus Abbas ad cap. Causam, quae de praescript. n. 5. Canis. de decim. c. 13. n. 3. Necesse tamen est, ut si decimae Pontificis auctoritate Ecclesiae alicui auferantur, Ministri eius aliunde sufficientes redditus ad sustentationem habeant. D. Tho. 2. 2. q. 87. a. 3. in corp. Glossa ad cap. Quod n. 5. v. concesserit. Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 3. m. 6.

40
Non possunt
Episcopi
concedere
laicis decimas
in feudum
perpetuum.
Episcopi, & inferiores Praelati poterant antiquo iure, adhibitis solennitatibus pronuntians Episcopi decimarum Ecclesiae suae ob iustam causam laicis concedere in feudum perpetuum: haec autem potestas laicis ipsi ad sepe est in Concilio Lateranensi mas in feudum sub Alexandro III. anno Domini CLXXX. vti colligitur ex c. 2. §. sane de decim. in 6. Scio, aliquos existimare prius sublata fuisse ab Urbano II. in Concilio Turonensi. Hostien. in cap. cum Apostolica. Rebus, de decim. q. 10. m. 2. 3. Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 26. m. 4.

41
Ius decimarum
conuenit Religioso
contra proprium
Parochum, cui
spectato communi
iure debentur,
parochi potest
cum titulo
quadragesima
annorum spatium,
sine titulo autem
tempore
tanta longo, ut
eius initium
nulla extet
hominum
memoria. Prior
pars assertionis
sumitur ex
cap. Ad aures, de
praescript. Posterior
autem habetur
expresse in cap. 1.
de praescriptio. in 6.
iuncto cap. 2. de
reli. spoliator. in 6.
Balbus de
praescrip. l. 3. p. 2. q. 6. Couar. l. 1. resolut. c. 17. m. 7.

Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 2. 2. Valq. 17. de Benef. c. 1. n. 36.

Laici non possunt praescriptione acquirere decimas etiam immemorialis temporis possessione, nisi ea fundata sit in praesumptione alicuius legitimae concessionis, aut privilegii, saltem per famam, aut communem opinionem. Quia id habetur in cap. Causam, ubi respondetur, Virum aliquem nobilem ad decimarum restitutionem condemnandum esse, non obstante praescriptione temporis, si eam opponere voluerit: quia cum laici decimas detinere non possint eas nulla valent praescribere ratione. Glossa hic v. detinente. Felin. ibi, n. 3. Abbas n. 1. de praescript. Syluest. v. Decima, q. 10. dist. 2. Abul. ad c. 2. Mat. q. 178. Couar. l. 1. resolut. c. 17. n. 5. Rufin. q. 10. n. 24. & q. 13. n. 64. Canis. c. 13. m. 9. & 10. Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 27. & alij. quos citat, & sequitur Laym. l. 1. r. 4. c. 24. m. 9.

Immunitas à decimis soluendis etiam praedialibus tantum à laicis, quam à Clericis cum bona fide vti capere potest cum titulo annis quadraginta, sine titulo tempore immemoriali: idque vti vti non tantum ex parte, videlicet ut duodecimae, possit à laicis aut vigesima solvatur, sed etiam in totum modo inter se Ecclesiae Ministri sufficiens sustentationem ratio ex aliis titulis, v. gr. amplae Ecclesiae fundatione, fidelium oblationibus, pijsve legatis suppetat. Quia ex cap. 1. de praescript. Doctores communiter hanc regulam tradunt: si praescriptio tendat contra ius Ecclesiae, assistente ipsi iure communi, opus est tempore immemoriali, nisi titulus praescriptus adferat: tunc enim sufficienter anni quadraginta. Talis autem est praescriptio immunitatis à praestandis decimis Ecclesiae, quae communi eoque antiquissimo iure Ecclesiastico praecipitur. Ergo & c. Rufin. q. 13. n. 81. Couar. l. 1. resolut. c. 17. m. 8. Syluest. v. Decima, q. 4. Fernand. Vasquias l. 2. illu. tr. qq. c. 89. n. 10. Navar. sum. c. 21. n. 10. & 1. 3. cons. consil. 1. de decim. Gutier. c. 11. n. 67. Molina 10. 1. r. 2. d. 75. Canis. de decimis, c. 17. n. 16. Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 12. & 13. Valent. 10. 3. d. 6. q. 5. p. m. 2. Lessi. l. 2. c. 39. dub. 5. m. 26.

Si contingat, in aliqua Christianorum regione, decimas omnes etiam praediales per desuetudinem omnino esse abrogatas: quia ne videtur Ecclesiae Ministri ex aliis fidelium oblationibus sustentationem sufficientem habere, sed postea facta rerum mutatione debito sunt ab ipso stipendio destituantur: hoc casu obligatio decimarum praestandi saltem quatenus ad Ministrum ipsius naturae ipsius sustentationis sit necessariae ipsi naturali iure de nouo est oritura. Praeterea quod summus Pontifex decimas, si in aliqua regione Christianorum nunquam solui consueuissent, vel sustinent, per desuetudinem abolitae essent, ex plenitudine potestatis suae de nouo possit imperare: non de nouo tantum si Ministri eius loci ad sustentationem suam simpliciter indigeant, sed etiam ob aliam vniuersaliorem causam, videlicet, ut vniuersalis lex decimarum in tota obseruetur Ecclesia. Sic intelligo D. Thomam, quando 2. 2. q. 87. a. 1. ad 6. ait non esse in statu damnationis, qui non solunt decimas in locis illis, in quibus Ecclesia non perit, nisi forte propter obstinationem animi habentes voluntate non soluendi, etiam si ab eis peterentur, seu exigente iusta necessitate seu accedente summi Pontificis auctoritate, atque imperio. Lege Suar. 10. 1. de Relig. l. 1. c. 12. m. 11. & seq. Laymannum l. 4. r. 6. c. 6. m. 10.

CAPVT

CAPVT VII.

De Primitiis, & Oblationibus.

PRIMITIÆ dicuntur primiti-
agrorum fructus, vinearum sci-
licet, hortorum, arborum, vti
colligo ex cap. 18. Numer. vbi
culmum primitiæ Aaroni, ac
filii eius assigantur. Omnem medullam olei, &
qum, & frumenti quicquid offerunt primitiarum
Domino, tibi dedi: vniuerſa frugum iniitiasque
gignit humus, & Domino deportantur, cedent in
vſu tuos. Et cap. 22. Exod. Solemnitate meſſis
primitiarum operis tui, quacumque ſeminaueris
in agro, &c. colligies.

Poriò Oblationum nomen tribus modis
accipitur. Primò latè, vt etiam primitias, ac de-
cimas comprehendat. Secundò accipitur, vt à
decimis quidem, ac primitiis diſtinguatur, ſed
alia omnia dona, ſeu munera comprehendat,
quæ Eccleſiæ, vel piis locis in vita, aut mortis
cauſa præſtantur. Tertio accipitur ſtrictius pro
dono, quod fideles ad Altare ſue per ſe, ſive
per manus Diaconi aſſolent deferre. Cuiusmo-
di tamen oblaciones etiam variæ ſunt: nam
antiquis diebus præſertim Dominicis fideles
panem, & vinum ſoliti erant offerre tanquam
Sacrificij materiam. Sacreque Communionis,
ſicut colligitur ex decreto Fabiani Papæ to. 1.
Concil. S. Cypriano l. de operib. & eleemoſ. Au-
guſt. ſerm. 21. de temp. & Concil. Matifcon. II.
cap. 4. Verùm præter panem, & vinum hunc
offerri etiam ac benedici ſolebat panis fer-
mentatus, vt populo præſenti, ſi Sacram Eu-
chariſtiam non acciperet, diſtribueretur, atque
ad abſentes etiam Parochias Catholicæ vni-
onis mitteretur in ſignum. Colligitur ex canoni-
Pij l. de obligat. populo. to. 1. Concil. Concil. Lao-
dicæ. can. 14. vbi interdicitur, ne diebus Palcha-
libus Eulogie ad alias Parochias mittantur,
quia illa feſtiuitate populus ad Sacram Eu-
chariſtiam ſumendam obligatur pluræque à fi-
delibus offerebantur non bene dicendi cauſa,
ſed vt in gæzophylacio ſine ſecretario conſer-
uentur, donec ab Episcopis in Clericos pro
cuſculumque diſtribuerentur neceſſitate. Cle-
ment. l. 4. conſ. c. 6. & 7. Baron. anno 18. num. 88.
Senerin. Binnus in notis ſuper can. 4. A poſt. to.
1. fol. 12. col. 1. Iacob. Pamel. in locum D. Cypria-
ni ſupra allegatum.

Profectò nunc nullum extat præceptum
Eccleſiaſticum de oblacionibus in Eccleſia fa-
ciendis: poteſt tamen longa conſuetudine ob-
lacio introduci. Siue id accidat, quia populus
longo tempore, videlicet annis decem obla-
ciones in certis ſolemnitatibus frequet et quaſi
ex obligatione, ſive intentione obligationis
contrahendæ fauentibus Prælatiſ: ſive ipſi Ec-
cleſiarum Rectores longo tempore à Pa-
rochianis oblaciones quaſi debitas bona fide
exigant, ideòque per modum præſcriptionis in
ſibi acquirat. Suar. to. 1. de Reli. l. 1. c. 5. & in ſi-
mili Abbas ad cap. Suam. n. 5. de ſimon.

De Primitiarum verò obligatione dixerim⁴⁸
nouæ legis Eccleſiam decentiſſimum illum De obliga-
Eccleſiæ antiquæ modum offerendi fructuum tione primi-
primitias Deo, ſaltem mediâtè, atque in Mini- tiarum.
ſtris ſuis, olim fuiſſe imitatum fidelibusque
præcepiſſe. Colligitur ex cap. Præter. diſt. 32. ex
cap. Ruerimini. 16. quaſi. 1. & notant Gloſſ. ad
cap. 1. de decim. v. In primitiis. D. Thom. 2. 1. qu.
86. a. 4. Ambroſ. de fide reſur. Origen. hom. 11.
in Numer. fatuſ: Si quis non offerat primitias
Sacerdotibus, non videtur huiusmodi habere me-
moriam Dei, nec cogitare, nec credere, quòd Deus
dedit fructus, quos cepit. Attamen hodie primi-
tiarum oblacio plerique in locis per deſuetudi-
nem eſt abolita. Quia cum iure ſolùm Eccle-
ſiaſtico principaliter propter conuenientem
Miniſtrorum ſuſtentationem fuerit conſtitu-
ta: ideo ſi ipſis aliunde, videlicet, ex decimis,
aliſve fidelium oblacionibus neceſſaria non
deſint, nihil obſtat primitiarum præſtationem
abrogari.

Quod ſi roges quatum perſonarum, & ex⁴⁹
quibus rebus oblaciones in Eccleſia ſint acci- Ex quibus
pienda? Ad primum reſpondeo, offerentes perſonis
oportere eſſe Chriſtianos, & ab Eccleſia non oblaciones
præciſos, ſive excommunicatos. Quia offerre admittenda,
munera in Eccleſia, vel ad Altare, eademque
accipere, eſt quadam Eccleſiaſtica, & ſpiritu-
alis communicatio, cuius ſoli fideles, ſeu Chri-
ſticolæ, iique ab Eccleſia non ſeparati debent
eſſe participes. Armil. v. Oblatio. Suar. tom. 1. de
Relig. l. 1. c. 6. Et ſumitur ex Clemente Roma.
l. 3. conſtitut. c. 8. & ex Concil. Eliberitano c. 28.
tom. 1. Concil. Porriò ſecundò ad Altare ſub
Miſſæ Sacrificio admitti poſſunt ad offeren-
dum, ſed non intra Cancellos, vbi Clerici ad-
ſtant. Cap. 1. de cohabit. Cleric. & mulierum.

Reſpondeo ad ſecundum, oblaciones nec⁵⁰
faciendas, nec accipiendas ex iis, quæ iniuſtè Ex quibus
acquiſita, & reſtitioni ſunt obnoxia, idque rebus offe-
ſimiliter de iis bonis intelligo, quæ iuſtè qui- rendæ obla-
dem acquiſita: ſed ex lege iuſtitie, pietatis, vel tionibus.
charitatis potiore iure aliis ſunt debita, puta
creditoribus parentibus, filiisve graui neceſſi-
tate præſiſ, vel pauperibus graui inopia labo-
rantibus. D. Thom. 2. 2. qu. 86. a. 3. D. Gregor. l. 7.
Epiſt. liz. ad Synagrum allegans illud Eccl. 34.
Qui offert Sacrificium ex ſubſtantia pauperum,
quaſi qui victimas filium in conſpectu patris ſui.
Quare Canonico iure ſpecialiter prohibitum
reperitur, ne raptorum oblaciones recipiantur.
Cap. Super eo, de raptorib. Item ne vſurariorum,
Cap. Quia in omnibus, de vſur. Et in cap. Obla-
tiones, diſt. 90. Dona eorum, qui pauperes oppri-
munt, à Sacerdotibus reſutanda. Monet denique
D. Thomas art. 3. ad 1. Quare Innocentius ad
cap. Ex tranſmiſſa, de decim. ait, ſi ratio ſcandalì
ceſſet, quia illarum penitentie, & emendatio
publicè eſt nota, nihil obſtare, quo minus Ec-
cleſia dona, ac decimas perſonales accipiat ex
iis, quæ inhoneſtè, ſed non iniuſtè acquiſita,
fuerunt, cum id nullo iure poſitiuo prohibitum
reperitur.